

In gesprek met een echte Reuselse

Onze pa en ons moe hebben ons alté vurgehauwen dé hard werken en onpakken goed vur ons is. Ze gaven zelf wel 't goei verbild.

Nel Hendriks-Lavrijsen in haar woonhuis aan de Hekelstraat 10, op 10 juli 2013.

Aan het woord is de 76-jarige weduwe Nel Hendriks-Lavrijsen, de derde in de rij van het elf kinderen tellende gezin van Sjef Lavrijsen alias *Koek* en zijn in Hooge Mierde geboren vrouw An van de Ven.

Grootouders

Opa Jaon Lavrijsen en oma Marie Joosten heb ik niet meer gekend. Ze waren al overleden voor ik op 19 juli 1936 geboren werd. Van de familie heb ik gehoord dat ze een boerderijtje hadden aan de Zeegstraat, in de omgeving van de Hondsbos. Hun volwassen kinderen die in Reusel woonden zijn *Frens oom* (Laurentius Lavrijsen), tante Jo Tops-Lavrijsen getrouwd met *Hollands Péérke* (Petrus Tops), *d'n Auwe Taoie* (ome Jan Lavrijsen), tante Go Faes-Lavrijsen getrouwd met Helmus Faes en de *Lange Door* (ome Door Lavrijsen). Allemaal *goei minsen* die oudere Reuselnaren nog wel zullen kennen. Jan oom, in Reusel en omgeving beter bekend als *d'n Auwe Taoie* of *den Buut was inne echt schônne mins*. Toen hij 100 werd is er, door de televisiemakers van het toen populaire programma *show room*, een volledige uitzending aan gewijd. De dagen daarop was de televisie-uitzending het gesprek van de dag in Reusel. Bij ons thuis liep *d'n Auwe Taoie* regelmatig even binnen en dan had hij

Sjef en An Lavrijsen met hun oudste kinderen To en Marie achter hun huis in 1935.

direct het hoogste woord met altijd wel een smeugig verhaal dat soms met een korreltje zout moest worden genomen.

Opa Petrus van de Ven is ook al voor mijn geboorte overleden. Zijn kinderen waren toen nog erg jong. De jongste was zelfs nog niet eens geboren. Oma Liske van de Ven-Rens heb ik nog tot mijn 15de jaar mogen meemaken. Ze woonde toen in Hooge Mierde. Bij haar woonde het gezin van tante Kee en Jan Sporen met hun 7 kinderen. Tante Sjo en mijn ooms Sus en Piet van de Ven woonden er toen ook nog. We gingen er graag op bezoek. Meestal een keer per week. Oma bakte nog zelf brood. Dat waren van die grote ronde broden die gebakken werden op de vloer van een gemetselde met *mutserd* gestookte oven. Het werd vloeren mik genoemd. Met een groot mes sneed oma het vaak nog warme brood met lange halen naar haar toe. Met een hand klemde ze het brood op borsthoogte tegen haar voorschort. We vonden het heel knap dat ze daarbij niet in haar kleren sneed.

Sjef en An Lavrijsen
omstreeks 1965.

Het trouwfeest van tante Sjo en van de uit Casteren afkomstige Jantje de Schipper kan ik me nog goed herinneren. Ome Sus van de Ven had daarvoor een bruiloftsliedje gemaakt.

Het volgende couplet ken ik er nog van:

*Joke is vandaag de bruid, hoezee,
Jantje moet nu Casteren uit, oh wee,
Straks gaan ze samen blij van zin,
Bij de brug in Hapert hun huisje in.
Hoezee, hoezee, hoezee,
Hoezee, hoezee, hoezee.*

Ouderlijk gezin

Tijdens de geboorte van onze pa heeft opa Jaon Lavrijsen vermoedelijk niet goed opgelet. Op de dag van de geboorte had hij hem laten dopen met de naam Louisa en daarna ook onder die naam op het gemeentehuis aangegeven. 's Anderendaags echter moest hij spoorlags naar de ambtenaar van de Burgerlijke Stand terug met de mededeling dat uit alles bleek dat het toch echt een Sjefke was.

We zijn er nooit achter gekomen hoe en wanneer onze pa en ons moe elkaar voor het eerst ontmoet hebben. Wanneer we dat vroegen zei onze pa steevast: "Toen ons moe mee de geit nor d'n bok ging." Voor hoe we aan onze bijnaam Koek zijn gekomen geldt hetzelfde, ook daar zijn we nooit achter gekomen.

Na hun trouwen zijn onze pa en ons moe gaan inwonen bij tante Go en haar man Helmus Faes aan de Zeegstraat. Daar zijn

hun eerste twee kinderen geboren die allebei de naam Marie kregen. Ons eerstgeboren zusje Marie, is echter nog geen dag oud mogen worden.

In 1934 bouwden mijn ouders een nieuw huis aan de Schoolstraat 12. Het stond aan de kant van de voormalige jongensschool van de fraters. Tussen ons huis en de school in stonden nog twee huizen te weten van Pietje Sanders en Hein van 't Pötje (Hendrikx). Rechts van ons woonde het gezin van Frans van Eekert en daarnaast veldwachter Jan Peeters, ook wel *Peterske* genoemd. Toen de veldwachter uit Reusel vertrok kwam in dat huis *Tuntje d'n Opasser* (Antonis) wonen. Aan de overkant van de straat stonden de huizen van d'n *Haos* (Harrie Jansen), Toon, de vrijgezellen Tinus en Nel van *Hoffe Marte* (Lemmens), d'n *Boterhond* (Sjef Vrijzen) en

Sjef en An Lavrijsen in een sportieve bui op de binnenplaats van hun huis aan de Schoolstraat in de zestiger jaren.

Het Reusels Kerkkoor, in de jaren zestig onder leiding van Kees Wouters, tweede van rechts. Vierde van links Nel Lavrijsen. Verder herkennen we An en Greet van Hoof, Lies van Hoppe, Toos Sanders en Emmerance Voets (Lemmens).

Sjoke van *d'n Boterhond* getrouwd met Piet Janssen. Het was toentertijd een kinderrijke gemoedelijk buurt, waar het goed wonen was. Burenhulp was er vanzelfsprekend!

Ons grote gezin heb ik ervaren als een warm nest. We mochten als we onze huishoudelijke taken klaar hadden volop spelen en ravotten. Buurmeisjes en buurjongetjes waren meestal welkom. Tijdens familiefeestjes werd er volop gezongen en werden er stukjes voorgedragen. Rikken deed onze pa heel graag. Vaak met Jan *Spaon* (Verspaandonk). Om het kaartkwartet vol te maken moesten twee vrijers aanschuiven. Mijn broers Ad, Piet, Jos en Frans zijn goede voetballers van Reusel Sport geweest. Hun beste supporter was onze pa. Vaak reisde hij bij uitwedstrijden met hen mee. Zijn aanmoe-

digen vanaf de tribune met zijn luide stem waren over het hele speelveld te horen. Reusel Kermis was jaarlijks bij ons een familiefeest. Samen met onze pa en moe zetten we vooral op kermismaandag de bloemetjes buiten. Meestal in café de Vrachtkar van Jan van Kaethoven.

Mijn 10 broers en zussen leven allemaal nog. Op 14 juni 2005 waren we samen 700 jaar jong. We hebben daar een gezellige feestelijke fietstocht aan gewijd. Dit jaar kunnen we samen de 800 jaar halen. Hoe we dat gaan vieren weten ik nog niet maar het zal zeker gezellig worden.

Alhoewel we thuis niet in weelde leefden en de touwtjes aan elkaar geknoopt moesten worden zijn we er niets tekort gekomen. Onze pa en ons moe hebben ons altijd voorgehouden dat hard werken en aanpakken goed voor ons was. Zelf gaven ze daar het goede voorbeeld van.

Oorlog

Van de lagerschooltijd weet ik nog dat ik bij zuster Pacifica en de juffen Lies Coppens, Annie van *Boere Strop* (van Loon) en Clara van de Put heb gezeten. In die tijd trok ik meestal op met mijn buurmeisjes Cor van *d'n Haos*, Riek van de Goor en Jaan van Pietje Sanders. Op school was ik geen uitblinker maar ik kon wel goed mee over. Onderweg van en naar school en op de speelplaats maakten we ons met touwtje springen, knikkeren, hinkelen en tikkertje. Toen alledaagse bezigheden maar tegenwoordig zie je de

Eerste Communie van Annie Lavrijsen in 1955. Achter v.l.n.r. Marie, Piet, To, Nel, Ad, Jaan en Sjan. Voor v.l.n.r. Frans, vader Sjef, bruidje Annie, moeder An, Marga en Jos.

lagerschoolkinderen dat niet vaak meer doen. Schoolreisjes of uitstapjes waren er nog niet bij. Een spelenmiddag waar heel de school aan meedeed was toen al een hele grote gebeurtenis.

In mei 1940 brak in Nederland de oorlog uit. In Reusel kregen we er al gauw mee te maken. Als 4-jarig meisje maakte dat indruk op mij. Zeker toen ons moeder ons paniekerig onder de tafel joeg toen de eerste Duitse vliegtuigen overkwamen. Ook herinner ik me nog dat de Duitsers een keukenwagen bij ons aan de gevel hadden staan. Er stond een koffieketel op waarvan een van ons per ongeluk de kraan had opengezet. Later moesten 's avonds de ramen verduisterd worden wat ook weer spanning met zich meebracht.

In september 1944 werd het menens. We hoorden dat er in de verte vanuit Postel en Bladel volop geschoten werd. Snel daarna gaven de Duitsers ons opdracht te vertrekken omdat het voor ons in de Schoolstraat niet meer veilig was. Het moet voor onze pa en moe heel zorgelijk geweest zijn toen ze met hun 8 jonge kinderen halsoverkop het huis uit moesten. Onze Jos was een baby van nog geen 2 maanden oud.

Eerst zijn we naar het huis van ome *Lange Door* gegaan. We konden daar in de kelder schuilen waar ik en mijn broertjes en zusjes op een matras sliepen dat op een *erpelkist* lag. Een paar dagen later was het aan d'n Hondsbos ook niet veilig meer. We zijn toen met de hele bups naar oma van de Ven in

Hooge Mierde gevlucht. Onder leiding van ome Sus werd daar in allerijl een schuilkelder gegraven. Voor het afdekken werden elektriciteitspalen gebruikt die aan de straat lagen, klaar om door de gemeente in de grond te worden geplaatst. Op die palen kwam een laag *mutserd* en zand en het leek een veilige schuilplaats. Vanuit de schuilkelder hoorden we dat het centrum van Reusel plat geschoten werd. Het schieten op de Reuselse kerktoren en het neerstorten van de hoge torenspits hebben we vanuit Hooge Mierde kunnen zien. We hoopten met z'n allen dat ons huis aan de Schoolstraat gespaard zou blijven.

In oktober 1944 konden we weer naar ons huis terug. Mijn ouders waren heel blij en opgelucht dat het geen schade had opgelopen. Wel werden we gewaarschuwd voor landmijnen. Onze pa riep vaak dat we niet in gaten en op omgewoelde grond moesten lopen omdat daar mijnen konden liggen. Enkele inwoners zijn in de laatste maanden van 1944 omgekomen of zwaargewond geraakt door mijnen, vertelt Nel.

Jonge jaren

Na mijn lagerschooltijd heb ik een paar jaar huishoudschool gedaan. We leerden daar naaien, koken en ander huishoudelijk werk. Direct na mijn 15de verjaardag ging ik werken bij Willem II, waar onze pa sigarenmaker was. Daar werd ik ombladtrekster samen met een aantal andere meiden waaronder Jet *Bon*

Hein Hendriks als timmermans knecht. Omstreeks 1949 in Casteren werkzaam bij aannemer van Gijzel, zijn eerste baas.

Rekruut Hein Hendriks in juni 1954.

Reusel Kermis in de Palmboom omstreeks 1957. V.l.n.r. de stelletjes Nel Lavrijsen met Hein Hendriks, Cor van Gisbergen met Martien Hendriks en Fons Jansen met Sjaan Jansen. Het 'vrouwvolk zit aan de kwatta', zo te zien.

(Daniëls), To van *d'n Aoi* (Lavrijsen) en To en Aal van Gisbergen uit Hooge Mierde. Ik vond er al snel m'n draai. Bovendien kreeg ik er het vorsteljk salaris van 11 gulden en 4 cent per week, weet ik nog.

In die tijd werd ik lid van het Reusels Gemengd Koor. De oefenavonden waren in het café de Zwaan van Willeke van *Graote* (van Limpt). De andere jonge meiden die ik

me nog herinner waren An en Mia Bel, Els van Bol de Bruin, Dien van *d'n Uiver* (Kerkhofs) en Trees van Willeke van *Graote*. De Reuselse pastoor van Mierop vond het maar niks dat er zoveel jonge meiden bij het koor gingen. Er werd immers geoefend in een café en daar kon volgens de eerwaarde niet veel goeds van komen. Daarom moest de naam R.K. Gemengd Koor veranderen in Reusels Gemengd Koor zonder R.K.. Zingen heb ik altijd graag gedaan zowel tijdens de oefenavonden als tijdens de uitvoeringen. Daarom ben ik zo'n 20 jaar lid van het koor gebleven. De meeste uitvoeringen hadden we in Gemeenschapshuis de Kei maar ook wel eens in de Reuselse kerk.

Nel Lavrijsen en Hein Hendriks vieren Reusel Kermis in de Valk, omstreeks 1957.

Een keer per week ging ik met mijn zussen Marie en To naar de avondbijeenkomsten van de kajotsters. We kwamen bij elkaar in de toneelzaal van de fraters. De leidsters die ik me nog herinner waren Greet en An van Kees van Hoof en Lies Panjoel. We leerden daar dansen wat ik heel graag deed. Omstreeks mijn 18de ging ik voor het eerst dansen in zaal den Doel te Bladel. Op de dansvloer leerde ik Hein Hendriks uit Netersel kennen. In ons gezelschap was Reuselaar Thieu Vrijzen die Hein kende van de Jonge Boerenstand. Toen ik samen met Hein naar buiten was geweest op een 'luchtje te scheppen' vroeg Thieu aan Hein: "*Hedde Koek gehapt?*"

Eigen gezin

Op 2 mei 1959 zijn Hein en ik getrouwd. Het feest werd thuis gevierd. Om alle gasten een plaats te kunnen geven werd er een overkapping gemaakt tussen de aanbouw van het huis en de schutting. De zijkanten werden dichtgemaakt met geleende gordijnen van de fraters. Jan van Gorp verzorgde met zijn accordeon de muziek. Hein en ik hadden woonruimte kunnen huren van Jan Bruininx aan de Hoevehei. We beschikten er over een kamertje, een slaapkamer en een moos met daarin nog een echt *moosgat*. In *de moos* kon ik koken op een tweepits gasstel. We hadden daar direct *goeien aord*. De op de Hoevenhei wonende gezinnen van Jan en Tinus Bruininx hadden een rijke kinderschare waardoor er altijd leven in de brouwerij was. Broodbezorger Piet Schel (Schellens) moest er op zaterdag wel een mand brood brengen

Hein werkte als timmerman bij aannemer Jan van *Loukes* (Goudsmits) in de Lensheuvel. Jan van *Loukes* was een goede baas. We hadden het goed samen daar aan de Hoevenhei.

In 1960 is daar onze oudste zoon Ad geboren. Toen werd het langzaam tijd om uit te kijken naar meer woonruimte. We hebben een

eigen huis laten bouwen aan de Hekelstraat 10. Op 23 oktober 1962 trokken we erin. Het had meer ruimte en luxe dan we ooit in ons leven gehad hadden. Wel hadden we de pech dat de winter 1962-1963 heel koud was. Doordat de muren van het nieuwe huis nog niet droog waren kregen we veel last van bevroren waterleidingen. Toen de dooi inviel waren er dan ook een paar leidingen gesprongen die gerepareerd moesten worden. Aan de Hekelstraat is op 27 januari 1964 onze tweede zoon, Jos geboren waarmee ons gezinnetje compleet was.

In de Hekelstraat woonden we ook in een heel goede buurt. Rechts van ons woonden Toon en Jo Dijsseldonk-Van Dooren en rechts Janus en Roos Lavrijsen-De Hond. Onze overburen waren Jos van de *Páächter* (Roijmans) en zijn vrouw An Klessens. Ook aan de Hekelstraat hebben Hein en ik altijd *goeien aord* gehad, vertelt Nel.

De Guld

In 1973 haalden An en Peer van *Klaossen* (van den Borne-van Hoof) ons over lid te worden van de Reuselse *Guld* waar we ook gevolg aan gaven. In 1977 schoot Hein zich als koning in het bestuur van *de Guld*. Hij heeft daar 25 jaar ingezet. Met veel plezier zijn we al die jaren lid van geweest en hebben er vele plezierige teer- en kringdagen beleefd. De taak die ik tientallen jaren op me genomen heb zijn het poetsen en het

Trouwdag van Hein Hendriks en Nel Lavrijsen op 2 mei 1959.

Klaar voor de folkloristische boerenbruiloft op de Reuselse markt in de jaren zestig. Achter v.l.n.r. Hein en Jo Horsting-Van Hoof, Grarda en Jos Daniels-Horsting. Voor v.l.n.r. Nel en Hein Hendriks-Lavrijsen en Margo en Jan Mauris-Horsting met kind.

De elf 'Koeken' zijn in 2005 samen 700 jaar oud. Achter v.l.n.r. Marie, To, Sjan, Nel, Piet, Ad en Jaan. Voor v.l.n.r. Annie, Frans, Marga en Jos.

doen van inkopen voor 't Trefpunt aan het Gildepad, de thuisbasis van *de Guld*. Hein was een goede timmerman. Hij maakte ook kruisbogen volgens eigen ontwerp. De kolf was gebogen zodat je makkelijker door het vizier kon kijken. Niet alleen een aantal Reuselse gildebreders gebruiken kruisbogen die Hein gemaakt heeft maar ook bij de Gilden van Hooge Mierde, Hulsel en Bladel wordt door een aantal personen met een door Hein gemaakte boog geschoten. Bovendien was Hein een heel goede kruisboogschutter. In 1979 heeft hij een wereld-uurrecord geschoten dat in 1984 vermeld is in het Guinness Book of Records. In onze kamer hangt een vitrine vol gildezilver dat

Hein bij elkaar geschoten heeft. Gelukkig hangt er ook wat van mij bij al was dat misschien meer geluk dan wijsheid.

Hein is na een slopende bloedziekte in 2004 overleden. Als gildebreders kreeg hij volgens oud gebruik een indrukwekkende uitvaartmis met gilde eer. Na zijn overlijden heb ik het best moeilijk gehad. Met steun van vooral de kinderen en kleinkinderen maar ook van familie en kennissen ben ik er bovenop gekomen hoewel ik Hein nooit zal vergeten.

Werken

Eerder zei ik al dat ik van mijn ouders heb ik meegekregen dat werken belangrijk is en heb daar dan ook nooit een hekel aan gehad. Na mijn trouwen moest ik bij Willem II volgens de regels ontslag nemen. In die tijd werkte ik al in de huishouding van het grote gezin van Tinus en An Bruinings aan de Hoevenhei. Toen kende ik het klappen van de zweep al want daarvoor had ik al jaren in het 7 kinderen tellende gezin van tante Kee Sporen-Van de Ven in Hooge Mierde gewerkt. Bij mijn werkgever Coppens Automatic in Bladel heb ik meer dan 12,5 jaar bij de huishoudelijke dienst gewerkt. Ook met op het land werken heb ik ervaring. Zo heb ik bij Frans Laarakker bloemen getopt en bloembollen gepeld, bij Wim van *de Ekster* (van de Borne) asperges gestoken en bij fruitteler Renee Straver appels en peren geplukt. Aan mijn handen laten wapperen heb ik nooit een hekel gehad, vertelt Nel stellig.

Links Greet Bruininx met haar dochter Ria en rechts Nel Hendriks-Lavrijsen, omstreeks 1960 aan de Hoevenhei te Reusel. Nel en Hein woonden daar na hun trouwen een paar jaar en hadden er heel 'goeien aard'.

Met de overburen Jos en An van de Pááchter en schoonbroer en schoonzus Lou en Riek Hendriks-Van den Broek en hun kinderen zijn we vele jaren op kampeervakantie geweest. Meestal naar het Duitse plaatsje Brück aan de Ahr in de omgeving van Altenahr. Aan die gezellige vakanties met al die jonge kinderen ravottend in het water van de Ahr denk ik met heel veel plezier en ook wel een beetje heimwee terug. Een keer hebben we er hoogwater gehad. Omdat we gewaarschuwd waren hadden we onze caravans en tenten op de hoogst mogelijke plaats gezet van de camping. Helemaal bij de vangrail aan de weg. Dat was wel nodig bleek 's anderendaags. Toen we die ochtend naar buiten keken zagen we dat het water van de Ahr bijna tot aan de caravanvloer stond.

Kleinkinderen

Zoon Ad heeft een onderwijzersopleiding gehad. Toen hij daar geen werk in vond is hij gaan werken in de bankwereld. Eerst bij SNS en daarna bij Interpolis. In april 1994 is hij geëmigreerd naar Nieuw Zeeland waar zijn vrouw Anita Geerts vandaan komt. Zijn van oorsprong Brabantse schoonouders wonen daar al vanaf de vijftiger jaren. Ad begon in

Nieuw Zeeland als knecht bij een koeienboer. Toen hij ingeburgerd was in het boerenleven, schafte hij zelf koeien aan. Wegens het milde klimaat konden de melkkoeien het hele jaar in de wei blijven en hoefde hij geen kosten te maken voor een stal. Na enkele jaren is hij verhuisd naar het zuidelijk eiland waar hij eerst een en later een tweede koeienboerderij kocht. Hij had toen maar liefst 2250 melkkoeien in zijn bedrijven en zo'n 10 personeelsleden. Momenteel doen Ad en Anita het wat kalmer aan. Maar met zo'n 900 koeien in het bedrijf is dat nog steeds heel wat.

Nieuw Zeeland is een prachtig land met nog veel ongerepte natuur met prachtige planten en bijzondere dieren en vogels. Met Hein ben ik er meer dan 10 keer geweest en we hebben daar genoten en onze ogen uitgekeken in dat mooie land. Dat geldt natuurlijk ook voor het bedrijf van zoon Ad en schoondochter Anita. Ze hebben nu 3 volwassen kinderen waar Hein heel trots op was en ik nu ook nog.

Mijn andere zoon Jos is getrouwd met Karin Maes en woont in Arendonk. Hij werkt vanaf zijn schooltijd bij DAF Trucks in Eindhoven. Zij hebben twee kinderen waar ik ook heel trots op ben.

Oude dag

Tien jaar geleden ben ik bij de Reuselse Liederentafel gegaan. Daar ben ik nu de derde oudste. Onze oefenavonden zijn in

Vakantie in Duitse plaatsje Brück aan de Ahr in de omgeving van Altenahr waar Hein en Nel Hendriks met hun kinderen en reisgenoten vaak zijn geweest. We zien Lau, Riek en Marjet Hendriks, Jos, Ben en An van de Paachter (Roijsmans) en Hein Hendriks.

Nel Hendriks-Lavrijsen met haar kruisboog op het Gildeterrein te Reusel.

Het gezin van zoon Jos en Karin Hendriks-Maes met de kleinkinderen Bo en Bert. Ze zijn hier in 2004 op bezoek bij het gezin van Ad en Anita Hendriks in New Zeeland.

't Centrum waarbij het er ouderwets gezellig aan toe gaat. Regelmatig treden we naar buiten meestal in de Verzorgingshuizen van Bladel en Reusel en in de Zorgboerderij te Hapert. We treffen daar een dankbaar publiek. Dat geeft altijd weer een goed gevoel. Een andere activiteit is darten in d'n Aachterum bij de KBO. We vormen een gezellig groepje van zo'n 12 personen waarmee ik wekelijks de pijltjes ter hand neem. Dan is er

ook nog de *Guld* en het bijhouden van het huis en de grote tuin waardoor ik mijn dagen wel vol krijg. Daarbij natuurlijk de contacten met mijn kinderen, kleinkinderen, familie en kennissen niet te vergeten. Wel is het zo dat de grote afstand naar Nieuw Zeeland waar drie kleinkinderen opgroeien weleens hartzeer geeft.

Slot

Nel Hendriks-Lavrijsen is iemand die frank en vrij zonder opsmuk over haar leven vertelt. Haar actieve vaak langdurige lidmaatschappen zoals bijvoorbeeld van de Kajotsters, het Gemengd Koor, *de Guld*, de Liederentafel en de KBO tonen aan dat ze actief deelnam en neemt aan het Reuselse gemeenschapsleven. Het vele jaren met buurtgenoten en familie kamperen op dezelfde vertrouwde plaats laat zien dat ze van regelmaat en vastigheid houdt en vriendschappen koestert en trouw blijft. Ze is een familiemens die trots vertelt over haar ouders, ouderlijk gezin, kinderen en kleinkinderen. Hard werken en aanpakken gaat als een rode draad door haar leven. Het zijn waarden die door haar ouders met de paplepel zijn ingegoten. Daarom stellen we met recht vast dat Nel, dochter van Sjef Koek en An van de Ven een echte Reuselse genoemd mag worden.

Hein en Nel Hendriks-Lavrijsen op bezoek bij zoon Ad en schoondochter Anita en hun kleinkinderen Vicky, Stacey en Valerie in Nieuw Zeeland, omstreeks 2001.

